No. 1008 Zaterdag 18 April 1903. 20ste Jaargang.

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,20.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN CONCORDIA N°. 129, PIETERMAAI.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2,— pa tres luna pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl. 10,— pa anja.
Un number sol fl. 0,20.

Curaçao, 17 April.

NOGMAALS DE TAALQUAESTIE
— OP DE —
BOVENWINDSCHE EILANDEN.

In deze taalquaestie meenen wij gevoel en hart niet op den voorgrond te mogen stellen, maar voornamelijk te moeten zien naar het praktisch nut voor onze kolonie.

Het moge voor den Minister van Koloniën zeer onaangenaam zijn te ontdekken, dat er geen nederlandsch gesproken wordt op de bovenwindsche eilanden, voor de bewoners dier eilanden zou het nog veel onaangenamer wezen, wanneer door het verplichtend stellen van het hollandsch op alle scholen zonder uitzondering, voortaan de meesten der kinderen slechts *twee talen half en geen enkele goed* zouden leeren. Dit zou hunne ontwikkeling ten zeerste belemmeren. En dit moet voorkomen.

Het kost reeds zooveel moeite de verkeertaal, de spraak van het dagelijksch leven, door omstandigheden nu eenmaal het engelsch, op een behoorlijke wijze te onderrichten, dat het gelijktijdig aanleeren van twee talen schipbreuk moet lijden. Wij spreken hier niet van de uitzonderingen, de meer ontwikkelde leerlingen en trouwe schoolbezoekers, aan wier opvoeding door de ouders zorg wordt besteed. *Zij* kunnen het hollandsch machtig worden, aan *hun* is de tijd aan hollandsch leeren besteed, niet weggeworpen. Op de Openbare School in de stad Philipsburg hebben de onderwijzers, meestal Hollanders van geboorte, aan een uitgelezen aantal leerlingen het hollandsch onderwezen. Waarom slechts een zeker aantal? Waarom niet al de klassen? Omdat zij wel inzagen, dat, armoede, slecht schoolbezoek, onverschilligheid der ouders, gebrek aan hollandsch element, om daarin buiten de schooluren het aangeleerde in beoefening te brengen, al deze en nog meer omstandigheden in aanmerking genomen, het aanleeren van het hollandsch slechts bij een beperkt aantal leerlingen vrucht zou dragen. En die het nu nog kennen, hebben er niet het minst profijt van. Ofschoon de belangstelling in het onderwijs is toegenomen, de armoede niet minder. De opgroeiende leden der beste families verlieten het eiland. Van de familie, die sinds het begin der voorgaande eeuw zich hier vestigde, en thans tot de voornaamste des eilands behoort, door haar invloed en de talrijkheid van haar leden den boventoon voert, gaan nog slechts twee kinderen op een der scholen. Spoedig zullen echter ook deze twee laatste afstammelingen school en eiland verlaten.

Verreweg het grootste aantal schoolgaande kinderen behoort dus tot de minder gegoede en de arme klassen, terwijl met uitzondering van Sampsonsbay de scholen der buitendistricten door de landelijke bevolking bezocht worden. Dat het de wensch der Regeering zou zijn uitsluitend hollandsch te onderwijzen op al die scholen kan niet verondersteld, daar dit de bevolking in hun beweging naar buiten zelfs schadelijk zou zijn.

Er blijft dus over, dat engelsch en hollandsch tegelijkertijd onderwezen worden. Wordt engelsch als hoofdzaak of het hollandsch als zoodanig behandeld, in beide gevallen krijgt men *half werk.*

In dit moeilijk vraagstuk der taal moet men zich niet al te zeer door zijn vaderlandsch gevoel laten leiden, maar zich ook weten te schikken naar de behoeften en omstandigheden der bevolking. Het mag niet de eerste vraag der Regeering zijn: „Hoe leer ik mijn onderdanen het best hollandsch spreken?"—maar: „Hoe kan ik het best hun belangen bevorderen?"

Waarom dat voortdurend hameren op het hollandsch, terwijl toch nog nimmer klachten zijn vernomen over gebrek aan eerbied voor het hollandsch gezag?—Kan het dan der Regeering onverschillig zijn of haar taal door haar onderdanen gesproken wordt of niet?

Geenszins; Nederland is verplicht zijn taal ook in de kolonies te verspreiden. Het is slechts de vraag welke de meest praktische methode is om niet jarenlang met veel opoffering en moeite nutteloos werk te verrichten.

Wie in dit vraagstuk op de eerste plaats behoorden gehoord te worden, doch tot nu toe niet gehoord werden, zijn de onderwijzers op deze eilanden werkzaam. Zij kunnen getuigenis afleggen hoe vruchteloos de beste pogingen geweest zijn om allen zonder uitzondering hollandsch te leeren. Want het is een onwaarheid, dat bericht van den correspondent der *N. R. Ct.*, gedateerd uit Curaçao den 1sten Februari 1902, dat er *volstrekt geen hollandsch* op de bovenwindsche eilanden onderwezen wordt. Dat onware bericht is weerlegd in *De Maasbode.* En toch haalt een der Kamerleden dat bericht in de *N. R. Ct.* als een bewijs aan, en er is niemand, die hem tegenspreekt.

Het mag bevreemden, dat het juist Hollanders zijn, ofschoon niet allen, die zich niet kunnen vereenigen met het streven der Regeering het nederlandsch voor allen verplichtend te stellen in de Kolonie. Wanneer de mogelijkheid en vooral het nut van die algemeene verspreiding op al de eilanden en *onder alle klassen* der bevolking, door ons ingezien werden, zouden wij de eersten zijn dat streven met alle krachten te steunen. Maar juist onze liefde voor onze taal om deze werkelijk algemeen te maken en ons verlangen om de ware belangen der bevolking te bevorderen, eischen dat wij tegen dit streven opkomen.

In vroegere artikelen van dit blad hebben wij aangetoond, dat de moeilijkheden, aan een reeds van nu af algemeene verspreiding onzer taal verbonden, onoverkomelijk zijn. *Begint* men hiermede dan leidt het tot niets. Eerst een hollandsche kern in de ambtenaarswereld en de beschaafde kringen, daarna kan men verder werken. Wij hebben er ook op gewezen hoe groot de nadeelen en hoe denkbeeldig de voordeelen zouden zijn van een verplichtend stellen van het engelsch op de bovenwindsche eilanden voor de geheele bevolking en op alle scholen.

Nogmaals willen wij in herinnering brengen, dat de meest praktische methode voor de bevordering van onderwijs in het nederlandsch is dit onderricht te beperken tot de best ontwikkelde leerlingen, die toonen aanleg te bezitten en tevens gelegenheid hebben om het aangeleerde in den huiselijken kring in beoefening te brengen. Dit kan echter slechts gelden voor de scholen in het stadsdistrict. Voor de scholen in de buitendistricten moet het reeds als een buitengewoon succès beschouwd worden, wanneer de best ontwikkelde leerlingen redelijk in de verkeertaal, het engelsch, weten te lezen en te schrijven.

Men beginne dus met het hollandsch

Feuilleton.

DE OBELISK VAN SINT PIETER.

III.

IN DE TUINEN VAN NERO.

Keizer Caligula en zijn opvolger Claudius waren vermoord. Nero zat op den troon, het afschuwelijkste monster, dat ooit een troon bezoedeld en onteerd heeft. De deugniet zwierf 's nachts door de straten, bezocht de gemeenste kroegen, wentelde zich in het slijk der zonde en baadde zich in bloed. Toen hij nog slechts achttien jaar oud was, vergiftigde hij zijn eigen broeder bij een maaltijd, vermoordde zijn eerste gemalin, alsmede zijn tweede, door een schop met den voet, liet haar onschuldig kind, zijn stiefzoon, een aardigen jongen, in zee stooten, doodde zijn twee leermeesters en liet, twee en twintig jaar oud, zijn eigen moeder met knuppels afmaken, nadat het hem mislukt was, haar verdrinken. Nu bestonden er voor hem geene grenzen meer. Nero ging als een dolleman te keer, bedwelmd door het vele bloedvergieten, waanzinnig door de opeenstapeling van misdaden; en heel Rome moest meedoen. Geen huisgezin was voor hem meer heilig, geen beletsel werd door hem geëerbiedigd. Op den 19en Juli van het jaar 64 stond des nachts Rome aan alle hoeken en uiteinden in brand: de hoofdstad der wereld verteerde tot asch en — haar keizer was de brandstichter! Met duivelachtig vermaak aanschouwde hij van een veilige hoogte die ijzingwekkend schoone vlammenzee en hare ontzettende gloeiende branding. Rome lag voor twee derden in asch en puin.

Maar het naspel volgde.

Veertien dagen na den brand liet Nero bekend maken, dat hij het volk van Rome uitnoodigde in zijne tuinen en renbaan te komen, hij zou trachten den Romeinen het ongeluk te doen vergeten door hun een feest aan te bieden, als zij nog nooit hadden bijgewoond.

Met heele scharen stroomde het volk naar de tuinen; in koortsachtig geprikkelde nieuwsgierigheid zagen die duizenden van hunne zitplaatsen neer op de uitgestrekte, met zand bestrooide vlakte van den circus, in welks midden de obelisk ernstig en eenzaam omhoog rees.

De keizer verscheen en gaf het teeken om te beginnen. Een kudde wilde beesten, leeuwen, tijgers, wolven, werd in het renpark gejaagd. Maar wat waren dat voor dieren?...... Hoe vreemd en zonderling bewogen zij zich! Zij lieten geen gebrul, geen geluid meer hooren, maar bleven zwijgend in het midden staan, rondom den obelisk. De menigte fluistert: „het zijn Cristenen" en huivert; die arme slachtoffers waren in de huiden der wilde dieren genaaid. En nu vliegen een vijftig of zestig reusachtige bloedhonden naar binnen. Men hitst ze aan op de „wilde beesten". Zij vallen deze aan; een reutelen, zuchten, hier en daar een doodsnik — en dan is het stil. Drie honderd Christenen hebben opgehouden te lijden, de bloedhonden hebben hun werk goed gedaan. Gretig lekken zij het bloed op, dat het zand rood gekleurd heeft.

Thans verkondigt een heraut, dat de keizer zelf met een met twaalf paarden bespannen wagen zich als menner in het renpark zal vertoonen en wel bij een verlichting van driehonderd fakkels, welke hij zelf had uitgevonden.

Het is donker geworden. Duizend slaven brengen lange groote palen binnen en verdeelen ze bij de reeds gemaakte kuilen, om ze daar in te laten. Nu worden er driehonderd menschen in het renpark gebracht: grijsaards, fiere, edele mannen, jongelingen, deftige bedaagde dames, vrouwen, bloeiende maagden en knapen, en meisjes nauwelijks de kinderschoenen ontwassen.

„Christenen," mompelt de menigte en wacht op de dingen, die komen moeten.

Bij elken paal wordt een christen gebracht. Schielijk worden diens handen en voeten gebonden en hem een prop in den mond gestoken. Vervolgens werpt men zware zeildoeken mantels over hen heen, welke met was en pek gedrenkt zijn, zoodat alleen het hoofd vrij blijft, bindt aan hunne voeten een grooten takkenbos, bevestigt hen boven aan de palen, zet deze in den grond, en sprakeloos, met ontzetting ziet het volk thans die driehonderd lantaarnpalen in een reusachtigen kring rondom den obelisk opgericht met de daaraan hangende, levende, ademende menschen, die het oogenblik moeten afwachten, waarop Nero het teeken zal geven, dat de illuminatie kan beginnen.

Zwijgend blikken de geboeide offers, hoog in de lucht zwevend, naar elkander, en spreken door de taal der oogen elkaar moed en troost in.

Ook de christen geworden Israëliet met zijn heele familie, die wij vóór vijf en twintig jaar hebben leeren kennen, behoort tot de offers. Zijn witte baard fladdert spookachtig in de nachtlucht; zijn oog zwerft van paal tot paal; het zoekt voor de laatste maal de zijnen. Langzamerhand heeft hij ze allemaal gevonden. Daar is zijn lievelingsdochter, ginds

element sterker te maken op de eilanden door het benoemen van hollandsch sprekende ambtenaren en geven onderricht in onze moedertaal aan de ijverigste leerlingen op de stadsscholen. Dit dunkt ons de meest praktische methode om langzamerhand maar zeker onze taal algemeener te maken en zooveel te verspreiden als mogelijk is. Maar een wet, die het hollandsch verplichtend stelt voor allen, kan de levensomstandigheden der bevolking niet verminderen. Men verandert dit alles niet met één pennestreek.

Dat er op Curaçao en overige eilanden, zoo dicht bij de revolutionaire republieken gelegen, nog zulk een kalmte, ondergeschiktheid, en eerbied voor het gezag gevonden wordt, heeft de Regeering te danken aan den hollandschen geest, welke heerscht in in onze kolonie. Zoo er overal niet zooveel nederlandsch onderwezen wordt, als sommigen wel wenschen, het Onderwijs wordt gegeven in *nederlandschen geest*, de sympathieën die worden opgewekt zijn: „Oranje boven!" Hoeveel duizend van de 10,000 leden der twee groote Onderwijzersbonden in Nederland, zullen dit nazeggen?

Deze echt hollandsche geest zal zeker nog sterke worden verspreid door het meer algemeen worden der hollandsche taal, daarom vooral moet het Bestuur zijn beste krachten inspannen om de kennis onzer taal meer te bevorderen in onze kolonie. Maar men moet hierbij praktisch te werk gaan en niet alles door één wet alleen willen verkrijgen. Wanneer Holland ons goed helpt om vooruit te komen, zal de sympathie wel stijgen; als het hollandsch element op de eilanden krachtiger wordt, zullen ook de eilanden zich meer hollandsch gevoelen en dan kan het onderwijs een machtig hulpmiddel zijn om deze goede gezindheid verder te ontwikkelen, opdat Curaçao steeds met liefde en dankbaarheid erkenne, dat het is een hollandsche kolonie.

Hoedenindustrie.

I.

Het wil er bij ons maar niet in, dat wij gedwongen zijn ons kalm neer te leggen bij den tegenwoordigen toestand onzer hoedenindustrie. Zijn al de middelen, welke onder ons bereik liggen reeds aangewend, opdat deze oude tak van nijverheid weder opbloeie en zich krachtig ontwikkele?

De „Curaçaosche Maatschappij" heeft zeer veel moeite gedaan om bekwame vlechters uit Cuba te laten overkomen, maar stuit op zulke talrijke bezwaren, dat ook dit middel door haar onbeproefd moet blijven. En toch schijnt dit de aangewezen weg, om het Curaçaosch vlechtwerk gewild te maken en aan onze industrie een bloeiend en blijvend bestaan te verzekeren. De firma FOULKE & Co. verklaarde, dat onze hoeden veel meer aftrek zouden vinden, indien zij van een fijnere kwaliteit waren, steviger en gladder gevlochten tot een mooier fatsoen.

De Curaçaosche vlechtsters zijn handig genoeg; als iemand hun maar leerden, hoe zij dergelijke hoeden moesten maken, zouden zij het wel klaar spelen. Misschien ontbreekt hun alleen een goed model, dat echter wel voor hen te bekomen zal zijn; zooveel onkosten zijn daaraan niet verbonden. Natuurlijk zullen alleen de meest vaardige vlechtsters in staat zijn dit fijner model na te werken. De kooplieden, die op Curaçao de hoeden opkoopen, zullen zeker bereid zijn de namen dezer vlechtsters op te geven. Het is nu maar de vraag, wie zich met deze proefneming wil belasten. Mocht de „Curaçaosche Maatschappij", meenen zich geen verdere moeiten te kunnen geven voor deze industrie na de ondervonden teleurstelling, terwijl zij nu al haar tijd en haar geld noodig zal hebben om het gebrek aan water in onze kolonie te verhelpen, dan zal zeer zeker ons Bestuur zich de zaak wel willen aantrekken, omdat dit misschien krachtiger kan optreden, doortastender maatregelen kan nemen en zeer zeker over meer middelen zal kunnen beschikken dan de Maatschappij.

Intusschen blijven wij der Maatschappij dankbaar voor haar bemoeiingen en schrijven het niet slagen van haar pogen geenszins toe aan gebreken harerzijds, maar aan den al te grooten omvang van het werk, te uitgebreid en te zwaar voor één vereeniging. Het is geen geringe zaak een industrie weer tot bloei te brengen, dit vereischt een zeer ingewikkelde voorbereiding, welke tijd, geld en zorgen vordert.

Maar dan eerst begint het eigenlijke werk. Jarenlang achtereen moet er nauwlettend worden gadeslagen, opdat de nieuwe industrie steeds verder zich uitbreide en niet wederom stilsta en tot verval kome. Zoolang zal er een waakzaam oog moeten geopend blijven voor deze industrie, totdat men overtuigd wordt, dat er volle gang in is en achteruitgang verder onmogelijk. Hiertoe, dunkt ons, zal de „Maatschappij" *alleen* niet in staat zijn, maar ook wederom zal men onmogelijk haar veel vermogende hulp kunnen ontberen. In vele onderdeelen van dit werkplan zal *zij alleen* kunnen optreden, of ten minste het meest geschikt en bevoegd wezen tot handelen. Maar dan moet van bevoegde zijde ook zoo ruimschoots mogelijk alle hulpmiddelen worden verschaft om tot een bevredigend resultaat te komen.

Wij twijfelen er niet aan of dit samenwerken van Bestuur en "Maatschappij" gelukkig, reeds goed zichtbaar, zal voortdurend toenemen om tot een krachtig geheel te geraken. In een kleine kolonie als Curaçao mogen nog veel minder dan ergens anders de werkkrachten versnipperd, slechts door eendrachtig samenwerken kan iets goeds tot stand worden gebracht. Met vereende kracht moet er althans beproefd worden, of onze hoedenindustrie niet is op te heffen en tegen terugvallen verzekerd. In de buitendistricten kan men zich op den landbouw toeleggen in de stad is dit onmogelijk; ook voor de arme bevolking onzer stad moet iets worden gezocht. Hoedenvlechten, is een uiterst geschikte industrie voor onze arme bevolking en zal ook eenig vertier geven aan den handel.

Daarom hebben wij gemeend nogmaals ons Bestuur te verzoeken toch al zijn aandacht aan deze industrie te willen wijden. Er moet iets gedaan worden van gouvernementswege om de hoedenvlechtsters vooruit te helpen en te beschermen. Het Bestuur zoeke naar een vaste markt met goede prijzen, verder moet onderzocht worden welke hoeden het meest gewild zijn en welke modellen hier kunnen worden vervaardigd. Aan de bekwaamste vlechtsters zal dan gelegenheid gegeven worden deze modellen te vervaardigen, hetzij door hun onderricht te laten geven hier op Curaçao door vaardige vlechtsters van elders of door curaçaosche werksters daarheen te laten gaan. Misschien ook zoude het voldoende wezen alleen goede modellen aan te vragen, opdat men die hier namake. Maar dan moet eerst worden aangegeven welke methode van stroobereiding daarvoor noodig is.

(*Wordt vervolgd.*)

INTERKOLONIALE VERBINDING.

(*Ingezonden.*)

Er is nog nooit zooveel geklaagd en geschreven over onvoldoend verkeer tusschen Curaçao en de eilanden als in de laatste jaren. Van prof. Went tot den eenvoudigsten correspondent heeft iedereen zich beijverd in het belang van de interkoloniale verbinding en voordeelen van drukker verkeer aangetoond; er is zelfs gepleit voor een verbinding met stoomgelegenheid. Eenvoudig burger van St. Martin, reeds oud genoeg om hollandsche trekschuiten gezien te hebben, stel ik mijn eischen niet zoo bijster hoog, ofschoon het anders raadzaam is zijn eischen zoo hoog mogelijk te stellen, om ten minste iets gedaan te krijgen Ik wilde slechts dit nederig verzoek onder de oogen van het Bestuur brengen, dat de *Gouverneur Van den Brandhof* op een bepaalden tijd van Curaçao vertrekke. Het verkeer is nog nooit zoo ongeregeld geweest. Vroeger kon men er vast op rekenen, dat de *Gouv. v. d. Brandhof* op dien of dien datum van Curaçao zou vertrekken. Tegenwoordig is men er nooit zeker van. Men tracht al zekerheid te verkrijgen en van den kapitein te weten te komen, wanneer hij van Curaçao zal vertrekken. De goede man zegt het u op den man af, op den zooveelsten. Maar, jawel. Dan moest hij wat vroeger vertrekken en dan wat wachten. Zelfs om ziekte van den kapitein vertrok de *Gouverneur v. d. Brandhof* den voorlaatsten keer 12 dagen later dan bepaald was. Een ieder betreurde het, dat den kapitein zulk een ongeluk overkwam en niemand zal eischen, dat de man aan boord gaat vóór hij beter is, maar moeten daar de eilanden op zitten te wachten? Zijn er in dan in heel Curaçao geen geschikte schoener en kapitein te vinden om de reis een enkelen keer hierheen te maken? De verbinding is toch al ellendig genoeg; dat men derhalve ze niet noodeloos nog slechter make.

Ook de *Gouverneur Van Heerdt* vertrekt op vaste dagen en uren naar Aruba en Bonaire, waarom kan de *Gouverneur v. d. Brandhof* ook niet op vaste dagen en uren vertrekken? Dan kon men ten minste eenigszins zijn berekening maken.

Wij weten zeer goed, dat de *Gouv. v. d. Brandhof* geen gouvernementsschoener is, maar als paketschoener zal hij toch wel eenigszins aan regel en orde gehouden zijn. Wij hopen vurig, dat het Bestuur alles in het werk zal stellen om zooveel doenlijk de interkoloniale verbinding te verbeteren. Maar een eerste vereischte is orde, vaste uren en dagen van vertrek, anders kan men er toch niet op rekenen en zoekt men andere gelegenheden. Maar dan is het Bestuur zelf oorzaak, dat het verkeer met de paket zoo gering is en van geen belang schijnt.

---

ontwaart hij zijne zonen met hunne vrouwen; zijne echtgenoote schijnt door de boeien bewusteloos te zijn geworden, want haar hoofd hangt slap op haren schouder. En naast hem, — ach, daar hangt zijn oudste kleinzoon gebonden, een knaap van dertien jaren. Er welt een traan in zijn oog op, nu hij dat kind ziet, wiens hoofd zich uit het dikke omhulsel omhoog tracht te werken, en dat zoo kalm en vriendelijk naar hem kijkt, alsof het een blijspel was en niet een ontzettend akelig doodsuur. Maar het gaat immers naar den hemel — binnen een kwartier zijn zij misschien reeds dáár!

Nu geeft Nero het teeken.

In een oogwenk vlammen driehonderd toortsen aan de palen: de christenen branden! En de keizer laat te teugels van zijn twaalfspan vieren, de zweep knalt, muziek weergalmt en hij vliegt met zijn karos in stof- en rookwolken gehuld, langs de reusachtige baan van het renperk voorwaarts, onder de brandende menschen door, die in vreeselijke doodsfolteringen zich krampachtig wringen. De haren van de ongelukkigen vlammen hoog op, er weerklinken verstikte jammerkreten, weeklachten, doodsgillen, gebeden en stervensgereutel; men ziet hoe zij het hoofd in onuitsprekelijke kwelling heen en weer bewegen, sommigen zijn in walm gehuld, anderen ziet men, schril verlicht, stervend het hoofd buigen, ziet hun laatsten blik ten hemel richten, hun glimlach, waarmee zij de martelkroon reeds in ontvangst namen. Zij zien den hemel open.

Langzamerhand ontstaat er stilte; de christenen hebben hun lijden voleind. Bedaard vreet het gulzige element des vuurs voort; knetterend sint het bloed uit de lichamen in de vlammen; hier en daar valt een vormelooze klomp van den paal naar beneden, een benauwende reuk vervult de plaats.

Nero geeft het teeken, dat het schouwspel geëindigd is; een algemeen donderend bijvalsgeschreeuw is zijn belooning, dan noodigt hij het volk voor morgenavond uit; het schouwspel zou alsdan herhaald worden.

En dat gebeurde; op den 27ⁿ, 28ˢᵗᵉⁿ, 29ˢᵗᵉⁿ en 30ˢᵗᵉⁿ Juli van het jaar 64 hebben die vertooningen aan den overkant van den Tiber, in de tuinen van Nero plaats gehad. De grond, waarop de obelisk stond, werd werkelijk met martelaarsbloed gedrenkt; het bloed bespatte zelfs de zuil en deze stond te midden van de menschelijke fakkels.

En deze vervolging der christenen, onder Nero begonnen, werd in dienzelfden geest voortgezet. Het renperk van Nero zag nog duizenden en nog eens duizenden sterven, onthoofd, door wilde dieren verscheurd, doodgegeeseld, verbrand.

En de christenen? Zij werden des te heiliger, hoe feller de vervolgers woedden; zij hoopten enkel in den hemel te komen, van de wereld verlangden zij niets meer.

Maar zij zorgden voor hunne dierbare dooden. Des nachts kwamen zij heimelijk en droegen de verkoolde lijken weg en verdwenen er mee onder den grond. Vlak bij de renbaan van Nero, bijna onder den obelisk, hadden zij een hunner catacomben: daar borgen zij hun dooden en hielden hunne godsdienstoefeningen. En vooral één man hield hen met kracht in geloof en liefde bijeen: het was een eerbiedwaardige, heilige grijsaard, dien zij onuitsprekelijk vereerden; hij was immers de eerste apostel van den Zaligmaker: Petrus! Hoe dikwijls stapte hij den obelisk voorbij naar de graven der martelaars! En op zekeren dag gebeurde het — dertien jaar later: toen droeg men ook zijn heilig ontzield lichaam, den obelisk voorbij, naar beneden. Op den naburige heuvel Janiculus, die uit de hoogte op de renbaan neerziet, hadden zij hem gekruisigd met het hoofd omlaag. Ook hij werd begraven in de catacomben bij de tuinen van Nero: de opvolger en plaatsvervanger des Heeren, de grootste en voornaamste machthebbende na Christus den Heer — de arme visscher van Galilea.

Eerst verrees er een kapel, later een grootsch bedehuis boven het graf van den apostel; eeuwen kwamen en vervlogen, roovers en plunderaars, brand en verwoesting voltooiden hun werk aan de kerk, de Gothen en Vandalen kwamen, de groote volksverhuizing woelde over het graf van Petrus; Alerik en Genserik, Leo en Karel de Groote stonden daar, de stad werd geplunderd en vernield: maar bij het graf van Petrus stond rotsvast als uit erts gegoten, onwrikbaar, door aardbeving noch macht der menschen geschokt, gelijk aan het eeuwige raadsbesluit, aan de onvergankelijkheid van God, dat reusachtige steenblok uit Egypte, de overoude kolos. Hij had Mozes en de redding van Israël aanschouwd, hij had den Zaligmaker en Maria en Jozef gezien; hij was de door God zelf aangestelde schildwacht en grafzuil van den vorst der apostelen, door de eeuwen heen, totdat er een nieuwe tijd zou aanbreken.

Voor God zijn duizend jaren gelijk één dag.

(*Wordt vervolgd.*)

Nieuwsberichten.

Curaçao.

Kerkelijke berichten.

Woensdag 22 April a. s. zal met het stoomschip der K. W. I. M. *Prins Willem II* de Zeereerw. Pater A. H. M. van Weerelt, Pastoor der Rozenkranskerk op Pietermaai, na een tienjarig verblijf in onze kolonie naar het vaderland terugkeeren om zijn geschokte gezondheid te herstellen.

Zondag 26 April a. s. zal met de *Zulia* de Hoogeerw. Pater Lud. Theissling, algemeen overste der Paters Dominikanen in Holland en zijn koloniën, de terugreis naar Nederland aanvaarden. Wederom zal de Weleerw. Pater R. Regouin ZHEerw. vergezellen.

Aan allen wenschen wij een voorspoedige reis en behouden thuiskomst.

* *

Heden is met het stoomschip *Merida* Z. D. H. Mgr. A. R. Silva, bisschop van Merida, hier aangekomen.

Officieele berichten.

DE GOUVERNEUR van Curaçao, Heeft goedgevonden te bepalen, dat de verjaardag van Zijne Koninklijke Hoogheid den Prins der Nederlanden, Hertog van Mecklenburg, op Maandag, den 20en April e. k, op de volgende wijze zal worden gevierd:

1e. Bij zonsopgang zullen, op het vallen van een kanonschot van het fort Nassau de vlaggen op de forten van dit eiland en op de schepen, welke binnen deze haven liggen, worden geheschen, terwijl zij met zonsondergang op een gelijk schot zullen worden nedergehaald;

2e. Des middags zal van het Waterfort een saluut gedaan worden van drie en dertig schoten; door H. M. in de haven of het Schottegat aanwezige oorlogsschepen zal worden gevlagd en gesalueerd, overeenkomstig de daaromtrent bestaande reglementaire voorschriften;

3e. 's Morgens om 7.30 uur zal er op Pietermaai op het plein bij het Wilhelmina-park door het garnizoen parade worden gehouden.

4e. 's Avonds van 7½—8½ uur zal op het plein vóór het Gouvernementshuis door de militaire kapel eene muziekuitvoering worden gegeven.

5e. De tenue van den dag zal zijn de groote tenue.

* *

Volgens van Z. E. den Heer Minister van Koloniën ontvangen bericht is het bij Gouvernements-beschikking van 7 Mei 1902, N°. 348, aan den Militairen Apotheker der 2de klasse T. J. C. Buys, verleende verlof, voor den tijd van zes maanden verlengd.

* *

Bij Gouvernements - beschikking, dd. 11 April 1903, N°. 257, is den Heer P. T. S. Krafft, geëmploijeerde der Griffie van het Hof van Justitie, op zijn verzoek, eervol ontslag uit 's lands dienst verleend.

* *

Bij Gouvernements - beschikking, dd. 15 April 1903, N°. 269, is aan den Heer F. Gerhardus, assistentloods alhier, tot herstel van gezondheid, met ingang van den dag van zijn vertrek uit de kolonie, één jaar verlof naar Nederland verleend.

* *

Bij Gouvernements - beschikking, dd. 15 April 1903, N°. 270. is aan den Heer A. H. M. van Weerelt, R. C. Geestelijke van den 2e. rang alhier, tot herstel van gezondheid, met ingang van den dag van zijn vertrek uit de kolonie, één jaar verlof naar Nederland verleend.

* *

Zij, die voor de tijdelijke vervulling van betrekking van assistentloods wenschen in aanmerking te komen, worden verzocht zich met een daartoe strekkend, op zegel geschreven verzoekschrift, tot den HoogEdelGestrengen Heer Gouverneur der kolonie te wenden, vóór den 25sten April a. s.

* *

Belanghebbenden kunnen zich van af 1e. Mei dj. ten parkette van den waarn: Procureur-generaal vervoegen, tot het doen slaan in halsbanden, voor honden, van de merkletter, bedoeld bij Art. 2 van de Verordening van 29 Januari 1902 (P. B. N°. 7.)

* *

De Commissie, bedoeld bij art. 3 der verordening op de heffing van eene belasting op het houden van rijtuigen (P. B. 1899 N°. 5), maakt bekend, dat zij zitting zal houden ter Administratie van financiën op *Woensdag, den 22n. April des voormiddags van negen tot tien uur*, ten einde de bezwaren te hooren van hen, die vermeenen voor het jaar 1903 ten onrechte of voor eene te hooge som te zijn aangeslagen en daarop te beslissen.

Posterij.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

Pascual Asprino, James W. Cooper, Abel Camacho (2), Adolfo A. Camacho, Paulina Curiel, Enni Gorsira, Fco. L. Lopez, Desiderio Manrique B., Wed: Charles Martis, Cayetano Peñaranda, Constantin Vos, H. Wichman (2).

Aangeteekende stukken: Candelaria Betheucourt, H. H. R. Chapmon, Julia y Eliza de Lima, Wed: M. C. van Vooren.

Koloniale Raad.

De zitting, welke Dinsdag ll. was aangekondigd, moest verdaagd worden tot Donderdag en is toen plotseling weer uitgesteld tot Donderdag a. s. 23 April.

De Fransche Kabel.

De kabel is weer hersteld, of liever deze was reeds lang weer in orde, maar de telegrafische verbinding is thans weer gesloten. Uit voorzichtigheid dienen wij hier bij te voegen, dat dit *gisteren* nog zoo was. Het zou niemand verwonderen, als de verbinding *heden* was gestoord. Dat schijnt nu eenmaal zoo bij onzen kabel te hooren, vandaar dat het reeds jaren achtereen geschiedt, zonder dat er ooit pogingen worden aangewend om aan dezen onhoudbaren toestand een einde te maken. Nu, zoo heel gemakkelijk zal de verbetering ook niet aan te brengen zijn. Vooreerst schijnt het Gouvernement weinig recht van spreken te hebben, anders had Het dit zeker reeds lang gedaan. De fout schuilt dus in het contract. Toen in December van 1885 aan Graaf Thodée d' Ohsza de concessie werd verleend om een telegrafische verbinding aan te leggen scheen Curaçao zoo verheugd eindelijk in 't belang van den handel snelle berichten te kunnen ontvangen en verzenden, dat er al weinig bezwarende voorwaarden werden gesteld, als de kabel maar tot stand kwam. Deze kwam gereed in 1888 tot groote vreugde van Curaçao. Aan Graaf Thodée d' Ohsza werd een concessie verleend voor 60 jaren. Wij moeten derhalve nog wat geduld hebben met een voorstel om het contract te veranderen. Het moge dom zijn aangegaan, het bestaat nu eenmaal en blijft nog meer dan veertig jaar van kracht. Of men moest kunnen bewijzen, dat niet voldaan wordt aan het contract door zulk een slechte verbinding. Misschien is er echter ook nog wel iets op te vinden om reeds nu te verkrijgen, wat later in het contract diende te worden opgenomen. Bijvoorbeeld:

1e. Alle telegrammen van algemeen belang moeten aan 't kantoor zelf gepubliceerd worden. Gelijk dat bijna overal geschiedt.

2e. De verbinding moet niet over land, zooals op Santo Domingo, maar per kabel geschieden.

3e. Zoo een gedeelte der verbinding gestoord is, moet toch zooveel mogelijk voor spoedige verzending der berichten gezorgd worden naar het nabijgelegen verbonden station.

De eerste voorwaarde zal wel weinig bezwaar opleveren; maar de tweede! Zoolang echter de verbinding loopt over revolutionairen bodem zal de lijn willekeurig kunnen verbroken worden. En deze moedwil of oorlogsmaatregel in de naburige republieken is meestal oorzaak van de storing onzer verbinding. Slechts door overal een onderzeeschen kabel te leggen, zal men deze moeilijkheid voorkomen. Zoo dit niet kan om technische bezwaren, wat ons onbekend is, laat men dan een rustiger eiland uitzoeken voor de telegrafische verbinding. Dit zal in het belang der maatschappij zelve zijn en in het belang van 't algemeen.

De derde voorwaarde brengt ook weinig moeilijkheden aan de maatschappij en ons veel voordeel.

Onbegrijpelijk, zegt terecht onze collega *El Imparcial*: Curaçao is door den kabel direct verbonden met Santo Domingo en toch moeten wij al het nieuws uit de couranten vernemen. Waarom kan ons van dat kantoor niet geseind worden, wat daar bekend is geworden?

Men zou verder de maatschappij kunnen verzoeken ons ook eens van Holland te laten weten en minder van Japan of China, of van, voor ons, onbelangrijke *personen* uit Frankrijk.

Bovenstaand is een balletje, wij hopen dat het worde opgevangen.

De „Curaçaosche Maatschappij."

De jaarlijksche algemeene vergadering der „Curaçaosche Maatschappij" zal Woensdag 29 April a. s. gehouden worden in de leeszaal der vereeniging. Behalve het jaarlijksch verslag zal er ook een nieuwen Voorzitter moeten gekozen worden. Wij hopen, dat de leden in grooten getale zullen opkomen om bij deze belangrijke keuze tegenwoordig te zijn en zich tevens te overtuigen van de groote werkzaamheid dezer vereeniging. Reeds nu zijn wij verlangend om het verslag te hooren. Het zal tot vele besprekingen aanleiding geven; hoe meer leden er derhalve tegenwoordig zijn des te beter.

Emigratie.

Wij hebben vernomen, dat verschillende arme arbeiders uit onze kolonie zich aanbieden om te gaan werken in Suriname bij den spoorwegaanleg. Het volk schijnt weinig geleerd te hebben door de droeve voorbeelden van vroeger, toen de curaçaosche arbeiders bijna allen daar ziek werden en velen stierven. Nu hebben zich o. a. alleen in het district Rincón op Bonaire 72 personen aangeboden voor Suriname.

Ofschoon het ons niet bekend is, twijfelen wij er niet aan of ons Bestuur heeft maatregelen genomen voor deze emigratie. Koelies en Javanen worden in Suriname goed beschermd, wij hopen dat er ook gezorgd zal worden voor de curaçaosche arbeiders, indien sommigen door armoede en uit nood gedwongen worden naar Suriname te vertrekken. Wij hopen dat dit zal worden voorkomen. Onze bevolking is zeer vatbaar voor koorts, gelijk herhaaldelijk gebleken is. Wanneer nu de grond, in boschrijke streken en moerassen misschien, moet worden omgewoeld voor den spooraanleg, zullen de koortsen niet uitblijven en ons arme volk bij massa's sterven in den vreemde.

Kan hier in hun eigen kolonie geen werk verschaft worden aan de werkeloozen?

Nederland.

Staatscommissie tot herziening der onderwijswetten.

Bij Kon. besluit is:

1e. een Staatscommissie ingesteld tot het voorbereiden van voorstellen aan de Regeering tot reorganisatie van het lager, middelbaar en hooger onderwijs, voor zoover deze tot eene betere ineenschakeling van de onderscheidene deelen van het onderwijs noodig zal blijken, met bepaling, dat het door haar daaromtrent uit te brengen verslag zal vergezeld gaan van een beredeneerd voorstel, bevattende de uitwerking van haar denkbeelden in den vorm van ontwerpen van wet;

2e. bepaald, dat deze commissie zal vergaderen te Amsterdam;

3e. tot leden dezer commissie benoemd:

dr. J. Woltjer, hoogl. aan de Vrije Univ., lid van de Eerste Kamer, te Amsterdam, tevens voorzitter;

mr. H. L. Drucker, lid van de Tweede Kamer, te Leiden;

pater J. V. de Groot, hoogleeraar bij de Gem. Univ. te Amsterdam;

dr. W. H. Nolens, lid van de Tweede Kamer, te Roldue;

mr. C. Pijnacker Hordijk, oud-hoogleeraar, oud-minister van Binnenlandsche Zaken en oud-Gouv-Gen. van Ned.-Indië, te 's-Gravenhage;

dr. B. Symons, hoogleeraar aan de Rijks-univ. te Groningen;

dr. J. Th. de Visser, lid van de Tweede Kamer der Staten-Generaal, te Amsterdam.

Ingezonden Mededeelingen.

EMULSION DE SCOTT.

SENCILLEZ Y SINCERIDAD — Ambas cosas se encuentran en el siguiente testimonio del Dr. Ramón Aveledo Urbaneja:

"Varias veces he usado con buen exito la Emulsión de Scott, no teniendo que arrepetirme de su empleo. Gracias á ella, he visto á muchos enfermos reponerse, sobre todo á los escrofulosos y convalecientes de graves enfermedades. Como reconstituyente, es una buena preparación."

Buitenland.

Rome.—De Duitsche keizer komt den 2en Mei te Rome. De keizer zal dadelijk op den dag zijner aankomst den Paus bezoeken. Hij zal vier dagen in de Eeuwige Stad verblijven.

Frankrijk. — Combes zeide het ronduit:

„De Kamer zal alle Congregaties met een enkele stemming verwijderen, en onze politiek zal er door versterkt worden. Afzonderlijke stemmingen zouden den geheelen duur der legislatieve zitting in beslag nemen."

Dus geen rechtspraak, maar eenvoudig gebruik maken van de macht der meerderheid.

En zoo werd de guillotine opgesteld, de valbijl opgetrokken, de vrucht van zooveel devotie, arbeid en vurig gebed er onder gelegd.

Er wordt gestemd over de wijze, waarop de artikelen zullen worden behandeld. Er onstaat levendige beweging. Aan de uiterste linkerzijde begint men de Internationale te zingen.

Met 300 tegen 257 stemmen wordt de artikelsgewijze behandeling verworpen. De linkerzijde roept: „Vive la republique, a bas la calotte!" en begroet den uitslag der stemming met levendige toejuichingen.

Er wordt met 308 tegen 228 stemmen besloten de redevoering van Combes aan te plakken.

Met 287 tegen 134 stemmen wordt besloten tot verzending naar de commissie van een motie-Roche, waarbij de regeering wordt uitgenoodigd binnen zes maanden over te gaan tot sluiting van de inrichtingen, waaraan vergunning is geweigerd.

Officieus wordt thans aangekondigd dat de Fransche regeering alle maatregelen vorbereidt om over te gaan tot onmiddellijke ontbinding van 54 mannenorden en sluiting van hun 1580 inrichtingen, zoodra de Kamer de verzoeken om autorisatie heeft afgewezen.

Engeland.— Een verstandig woord heeft Balfour in het Lagerhuis gesproken omtrent de ritualistische beweging in de Anglicaansche kerk.

Er was in behandeling, reeds in tweede lezing, een wetsontwerp tot verscherping der leertucht.

Dat wil zeggen: leden en predikanten dier kerk, die grondwaarheden van het Christelijk geloof verwerpen, wil men vrijlaten als tot nu toe. Maar wie het waagt, ook slechts in uiterlijkheden tot „Rome" te naderen, die moet getroffen.

Het ingediende wetsontwerp wil nu elken leek in staat stellen ritualistische geestelijken te doen vervolgen, voor de wereldlijke rechtbank te dagen.

Balfour nu zeide, niet officieel, maar persoonlijk: niet door processen en straffen, maar alleen door geestelijke middelen van overtuiging en overreding kan hier iets worden gedaan.

— Chamberlain is uit Afrika teruggekeerd, rijk aan ondervinding.

Volgens Reuter zeide hij:

„Hij hoopte, veel geleerd te hebben in Zuid-Afrika, de oorlog werd gevoerd, omdat de idealen van Hollanders en Engelschen tegen elkander indruischten. Hij geloofde echter, dat nu de vrede voorgoed gevestigd was en waarschuwde de menschen tegen overschatting van de uitkomsten, die totdusver bereikt waren. De vooruitgang moet langzaam, maar zeker zijn. Hij geloofde de verzekeringen van de Boerenvoormannen in de nieuwe kolonies en van de Hollandsche leiders in de oude kolonies gereedelijk te kunnen aanvaarden, dat zij getrouwelijk hun plaats zouden innemen als lidmaten van het groote rijk, waartoe zij behooren. *Het was een plicht, de politieke gelijkheid toe te staan, waarvoor men gestreden had*, en men mocht met vertrouwen verwachten, dat voor de eerste maal in de geschiedenis van het moderne Zuid-Afrika Hollanders en Engelschen zouden samenwerken voor het gemeenschappelijke land. De Hollanders erkenden geen moederland buiten dat deel, waar zij een tehuis vonden. Spr. hoopte, dat de provinciale gevoelens spoedig zouden plaats maken voor breedere opvattingen van de bestemming als volk, en dat de Hollandsche mede-onderdanen met de Engelschen zouden deelen in hun verantwoordelijkheidsgevoel."

—Koning Eduard is een bezoek gaan brengen aan den koning van Portugal, die sedert den Zuid-Afrikaanschen oorlog een dik vriendje van Engeland is. Den 31sten Maart zou koning Eduard scheep gaan en den 3en April te Lissabon aan wal stappen.

Rusland.—Het is bekend, hoe de Czaar in den ijver zijner jeugd en de goedwilligheid van zijn warm hart, reeds voor eenigen tijd besloot, zich niet door middel van zijn ambtenaren, maar rechtstreeks te laten inlichten over hetgeen er in zijn groot volk woelt en gist.

En als eerste gevolg van die persoonlijke enquête mag het uitgevaardigd manifest dan wel worden beschouwd.

Vooreerst zal er godsdienstige tolerantie worden ingevoerd. Eigenlijk was dat niet noodig, de wetten van het Rijk waarborgen reeds vrijheid voor elken godsdienst, maar die wetten werden blijkbaar niet uitgevoerd door locale bestuurstyrannen, die, allen tot de Russische kerk behoorend, haar op geen wijze afbreuk wilden doen.

Nu zal deze publicatie toonen, dat hun handelwijze onwettig is. Bovendien zal de lagere geestelijkheid en de kerk in betere positie komen en zoo op den duur aan gehalte winnen.

Voorzien wordt dan ook in het eerstnoodige voor den landbouw, het landbouwcrediet. Dit moet ten goede komen, aldus wil het de Czaar aan boeren — dat zijn pachters, en adel — dat zijn de landheeren — beiden.

Door de regeering worden conferenties georganiseerd om wetten te maken en te herzien voor de landbevolking met inachtneming der plaatselijke toestanden.

Het groote autocratische rijk geeft aldus een schoon voorbeeld van goede denceutralisatie.

Het stelsel van gemeenschappelijk gemeentebezit (onze oude marken) blijft gehandhaafd, maar uittreden wordt vergemakkelijkt.

De thans vaak lichtvaardige gijzeling zal daarentegen worden bemoeilijkt en bovenal wil de Czaar op de hoogte worden gehouden van de uitvoering dezer wetten.

—Uit Petersburg wordt gemeld, dat de Czaar, tegelijk met de uitvaardiging van het bekende manifest, aan generaal v. Wabe, chef der gendarmerie, heeft opgedragen voor de naar Siberië verbannen studenten en politieke gevangenen den terugkeer naar Rusland mogelijk te maken. De generaal is reeds naar Tomsk afgereisd.

Macedonië.—Met de hervormingen in Macedonië ziet het er nog slecht uit. De aanstaande inspecteur-generaal van Macedonië, Hilmipacha, hield vóór eenige dagen in een vergadering der Albaneesche leiders te Jocowai een rede, waarin hij hen geruststelde over de bepaling in de Oostenrijksch-Russische nota, dat de gendarmerie uit Mohamedanen en christenen moet bestaan. Dit, zeide hij, is slechts een phrase, de Christenen hebben het recht bij de gendamerie in dienst te treden, maar in werkelijkheid zullen zij niet worden benoemd. Zelfs in het geval, dat wij op een of andere wijze genoodzaakt zouden zijn, hen in de gendarmerie op te nemen, zullen wij wel middelen hebben om hun de vervulling van hun dienst onmogelijk te maken, en zullen wij hen dwingen den dienst te verlaten.

Advertentien.

Bekendmaking.

De publieke verkoop van ZILVEREN, GOUDEN en JUWEELEN VOORWERPEN, beleend ter *Spaar- en Beleenbank* van 24 April 1901 t|m 31 December 1901, onder N°. 1 M t|m N°. 7361 M zal plaats hebben op DONDERDAG den 23sten April a. s. en volgende Donderdagen.

Belanghebbenden worden verzocht den verkoop te voorkomen, door de aanzuivering der verschuldigde interesten.

Curaçao, den 1sten. April 1903.

De Voorzitter,

A. JESURUN.





ANUNCIO.

Bendementoe di PREENDANAN di PLATA, ORO i DJAMANTA koe tin placa fiá ariba nan na *Spaar- en Beleenbank*, esta esnan for di 24 di April 1901 té 31 di December 1901 bao di No. 1 M té No. 7361 M, lo toema lugá dia HUEBES 23 di April i dia huebesnan koe ta sigi.

Ta jama interesadonan di bin paga nan interes, afin di evita nan bendementoe.

Curaçao, 1 di April 1903.

President.

A. JESURUN.

TIJDTAFEL

van de stoomschepen der "Red D Line" tusschen

NEW-YORK,

PUERTO RICO, VENEZUELA en CURAÇAO.

1903.	Caracas	Zulia	Philad.	Marcb.	Caracas	Zulia
Vertrekt van NEW-YORK	April 4	April 11	April 18	April 25	Mei 2	Mei 9
Komt aan te SAN JUAN	9		23		7	
Vertrekt van „	10		24		8	
Doet CURAÇAO aan	12		26		10	
Komt aan te LA GUAIRA	13	18	27	Mei 2	11	16
Vertrekt van „	15	19	29	3	13	17
Komt aan te PTO. CABELLO	16		30		14	
Vertrekt van „	17		Mei 1		15	
Komt aan te CURAÇAO	18	20	2	4	16	18
Vertrekt van „	20	26	4	10	18	24
Doet LA GUAIRA aan		27				25
„ SAN JUAN „	22		9		20	
Komt aan te NEW-YORK	27	Mei 4	11	Mei 11	25	Juni 1

Dienst tusschen Curaçao en Maracaibo.

	Merida	Zulia	Merida	Marcb.	Merida	Zulia
Vertrekt van CURAÇAO	April 13	April 20	Aptil 27	Mei 4	Mei 11	Mei 18
Komt aan te MARACAIBO	14	21	28	5	12	19
Vertrekt van „	17	25	Mei 1	9	15	23
Komt aan te CURAÇAO	18	26	2	10	16	24